

Ηρωικές υποκριτικές πράξεις

Θέλω να αφιερώσω το σημείωμα αυτό σε ανθρώπους που θέλουν να ασκούν το επάγγελμά τους. Σε όποιο άλλο μη θεατρικό επάγγελμα, η αδυναμία τους να το ασκήσουν εξαιτίας της διάχυτης ανεργίας, τους κάνει απλά μάρτυρες. Στον χώρο του θεάτρου η επιμονή τους να το ασκήσουν, τους κάνει ήρωες.

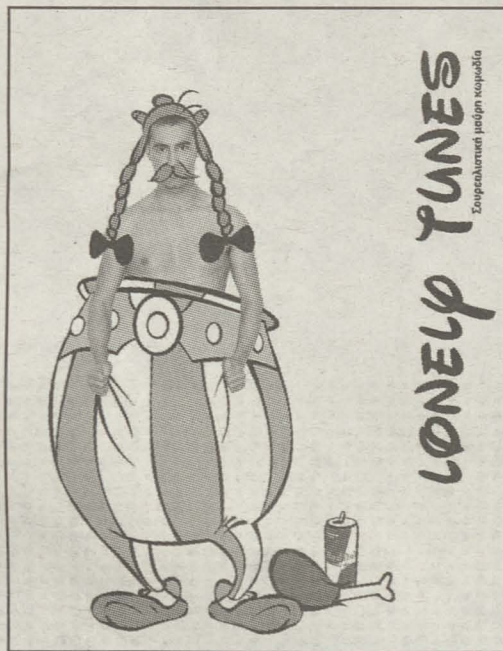
Νόνα
Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

Το σημερινό σημείωμα θα είναι διάσπαρτο με τα παράγωγα της λέξης «ήρωας» και δεν αισθάνομαι ότι υπερβάλλω. Η πληθώρα των ηθοποιών χωρίς μόνιμη θεατρική στέγη ή ακόμα και χωρίς προσωρινό συμβόλαιο εργασίας δημιουργεί μια καινούργια θεατρική πραγματικότητα στην Κύπρο. Τα μικρά θεατρικά παραθυράκια ανοίγουν (και κλείνουν) συνεχώς, εκπέμποντας πρωτίστως το φως της δυνατής επιθυμίας ανθρώπων να υπάρξουν υπό την κύρια τους ιδιότητα - ως ηθοποιοί. Οι μικροί και προσωρινοί αυτοσχέδιοι θίασοι δεν μπορούν να επιχειρήσουν ανέγερση έργων όπως εκείνα στα ρεπερτόρια των άλλων σχημάτων, σχημάτων με κάποια ασφάλεια και σταθερότητα, με περισσότερη ευχέρεια να επιλέγουν κατάλληλους συντελεστές για κάθε διανομή, με μεγαλύτερη διάρκεια περιόδων προετοιμασίας της παραγωγής και με πιο εξοπλισμένους θεατρικούς χώρους. Οι επιλογές τους περιορίζονται στο χώρο του Do It Yourself (DIY) θεάτρου, με επινοημένα ή διασκευασμένα στα μέτρα τους κείμενα. Αλλά η φύση του υποκριτικού επαγγέλματος δεν αλλάζει από το αντικείμενο της παράστασης. Η ίδια, ή μάλλον περισσότερη, έκθεση στην κρίση του κοινού, η ίδια ανάγκη να μετενσαρκώνονται δημόσια, ωσάν να μην τους είναι αρκετή η μία ύπαρξη, η ίδια επιθυμία να καλύπτουν τα πρόσωπά τους με προσωπεία, η ίδια μοναδική τεχνική να πλάθουν εικόνες αναμειγνύοντας το σώμα και την ψυχή τους.

Στην παράσταση «Lonely Tunes Cy» όλα τα συστατικά της θεατρικής τέχνης (σκηνικά, φωτισμός), εκτός από την υποκριτική, είναι απλοποιημένα έως ανύπαρκτα. Η μαύρη κωμωδία του Νικόλα Στραβοπόδη αποσπά τα παιδικά του ινδάλματα, τους πιο δημοφιλείς ήρωες των καρτούν, από τα

ασφαλή τους περιβάλλοντα και τα εκθέτει στη φθορά του χρόνου, των ηθών και των ιδανικών, σ' ένα ενιαίο σουρεαλιστικό περιβάλλον. Πολύ ενδιαφέρουσα ιδέα, κάπως αμήχανη και ανολοκλήρωτη η κειμενική υλοποίησή της. Αλλά το δόσιμο των πέντε νέων ηθοποιών, της Μέλπως Κολόμβου, του Μαρίνου Κονσόλου, της Πολυξένης Σάββα, του Νικόλα Στραβοπόδη, του Ιάκωβου Χατζηβασίλη στη δουλειά τους, η ολοκληρωτική τους έκθεση και το ανελέητο τσαλάκωμα είναι παραδείγματα επαγγελματικού ηρωισμού, όταν η κάθε στιγμή στη σκηνή παίζεται υπό το σύνθημα «Να η στιγμή μου!»

Θέλω να εντάξω στην ίδια κατηγορία και τη φαινομενικά τόσο διαφορετική παράσταση από την Αθήνα «Πολιτική ανυπακοή», μια διανοούμενη επιθεώρηση με θέμα τη σύγχρονη κατάσταση στην Ελλάδα, ή μάλλον την κατάσταση των ανθρώπων στη σύγχρονη Ελλάδα, με ιδεολογικό υπόβαθρο αντλημένο από τη βιογραφία του συγγραφέα Χένρι Ντέιβιντ Θωρό, πραγματοποιημένη στη σκηνή με

τη μέθοδο του επινοημένου και την τεχνική του σωματικού θεάτρου. Μιλώντας για την «ίδια κατηγορία», διαχωρίζω από τη σωρεία ανόμοιων χαρακτηριστικών το όμοιο βάρος της υποκριτικής ευθύνης, μοιρασμένης μεταξύ λίγων (δύο στη συγκεκριμένη παραγωγή) ηθοποιών ενδιάμεσου ενός σχεδόν γυμνού χώρου, με όλο το θέαμα να αποτελείται μόνο από τις δικές τους εκφράσεις και κινήσεις, με όλο τον όγκο του λόγου να ακούγεται μέσω των δικών τους φωνών. Ο Κώστας Φιλίππου και ο Δημήτρης Κουρούμπαλης δεν μπορούν να επιτρέψουν στον εαυτό τους (και δεν επιτρέπουν) ούτε στιγμή χαλάρωσης ή μειωμένης εκφραστικότητας. Το έξυπνο κείμενο (συνδημιουργός του οποίου είναι και η Φρόσω Κόρρου) αναδιπλώνει μπροστά μας και τη γέννηση της ιδέας του έργου και τη διαδικασία του στησίματος της παράστασης και απαιτεί από τους δύο συντελεστές ιδιαίτερα πνευματώδη υποκριτική η οποία τεκμηριώνει στη σκηνή το ιδεολογικό και το αισθητικό στίγμα του επινοημένου κειμένου. Θεωρώ και σ' αυτή την περίπτωση δικαιολογημένη τη χρήση του επιθέτου «ηρωική»

Όπως πάντα ασθμαίνοντας στις τελευταίες γραμμές του κειμένου μου, θα ήθελα να προλάβω να αναφέρω και την παραγωγή της Θεατρικής Ομάδας Όλβος «Καθόλου καλά», επειδή θεωρώ την προσπάθεια του Ευτύχιου Πουλλαΐδη να μην επιτρέψει στο Θέατρο να τον εγκαταλείψει, επίσης ηρωική. Οι παραγωγές της «Όλβος» διαφέρουν πολύ η μια από την άλλη, ο κοινός παρανομαστής είναι ο ίδιος, η επιθυμία του ηθοποιού να ασκεί το επάγγελμα.

Θα ήθελα επίσης να επισημάνω την ηρωική μέχρι απερισκεψίας πράξη της Κρίστης Παπαδοπούλου να σηκώσει το βάρος του μονολόγου «Jordan» που τσακίζει κόκκαλα ώριμων ηθοποιών. Η βουτιά πράγματι ήταν στα βαθιά, αλλά το «Κοιτάξτε με, πώς πετώ!» ήταν όμορφο.

Γύρω από το γραφείο μου περιπλανιέται ο παρά λίγο δίχρονος εγγονός μου και κρατώντας το στραπατσαρισμένο του αρκουδάκι αγκαλιά επαναλαμβάνει «Ααπώ, ααπώ ακουδάκι!» Ααπώ, ααπώ ηθοποιούς. Δίχως ανταπόκριση...